

Fortsættelse deraf, ere ydmygende Vilkaar, og det demoraliserer i Stedet for at styrke Disciplinen. Derfor, de, der holde paa et nyt Retsystem og fordrer det indført, ere i Virkeligheden dem, der tale i Hærens og Disciplinens Interesse.

M. Madsen: Jeg skal kun tillade mig at gøre nogle faa Bemærkninger over for dem, der have henvendt sig til mig. Den første var det ærede Medlem for Bælum (J. H. Jensen). Han brugte det Udtryk, at jeg talte med „Begejstring“ for og om Officersstanden. Jeg har ikke udtrykt nogen som helst Begejstring af denne Art, saa denne Yttring kunde han have sparet sig. Til hans Udtalelse om, at en saadan Tiltale som den, der blev nævnt, at Chefen for 8de Bataillon skulde have anvendt, maatte ødelægge Fædrelandskærligheden, vil jeg blot sige, at hvis Fædrelandskærligheden ikke har stærkere Rod, ikke bunder dybere, end at den skulde være forsvunden eller slaæet halvdød med saadan et Par Ord, har den aldrig været der, eller den har i alle Tilfælde ikke været meget værd.

Dernæst kommer jeg til det ærede Medlem for Ribe (Busk). Han anvendte mange Ord til mig og paa mig for mine Udtalelser. Jeg ser ikke nogen Grund til at forandre noget som helst af mine Udtalelser i den Anledning, thi den Ret, som det ærede Medlem forlangte for sig til efter sin Overbevisning at tale og handle, den forlanger ogsaa jeg for mig, og den har jeg anvendt over for ham i dette Tilfælde og heller ikke mere, det kan jo være en Smagssag, hvor langt man kan gaa efter sin Overbevisning. Naar det ærede Medlem mener, det er stemmende med god Smag, at han har fremdraget en afdød forhenværende Befalingsmand, som er Fader til en af de her inddragne, saa er jeg sikker paa, at den Smag ikke deles af mange her i Tinget, heller ikke af hans egne Meningsfæller selvfølgelig. Hvad endelig det angaar, at jeg i sin Almindelighed skulde have talt fra Kammeraderiets Side, saa ønsker jeg dog en Gang for alle at sige saavel det ærede Medlem som de øvrige Herrer, der kunde have den Opfattelse, at jeg føler mig mindst af alle forpligtet til at tale paa Kammeraderiets Vegne, for jeg er mig ikke bevidst at have været personlig behandlet paa en saadan Maade, at jeg skulde føle mig særlig opfordret til at gaa i Brechen for, hvad jeg ikke anser for Ret og rigtigt. Takken og Æren! sagde det ærede Medlem. Jeg har ikke forlangt hverken nogen Tak eller

Ære, jeg har, det indrømmer jeg, med nogen Indignation over den Maade, hvorpaa han omtalte visse Sager, udtalt mig kraftigt, det er alt. Takken og Æren maa han underlig gerne beholde, naar blot Resultatet bliver, som det skal, og Sagen bliver oplyst. Jeg tvivler ikke om — det hævder jeg — at det skal vise sig, at der har været megen Overdrivelse her. Naar man bruger en saadan Vending — det er atter Smagen, vi komme til i dette Tilfælde — som den, at ikke alle Hærens Befalingsmænd ere Bøller, vil jeg nok spørge, om ikke de allerfleste, der læse det i deres Aviser, ville sige, at Meningen aabenbart er, at de fleste af dem ere Bøller. Det forekommer mig mærkeligt, at det ærede Medlem, som jeg for øvrigt i andre Henseender anerkender, det ved han udmærket godt, selv kan mene, at det er en rigtig Form at anvende paa en Sag, som han siger er af stor Rækkevidde, thi naar man udtrykker sig saaledes, maa den almindelige Opfattelse blive den, at ere de det ikke alle, saa er i alt Fald største Delen det. Men overhovedet vil jeg sige, at fordi en Befalingsmand har forset sig og er kommen til at gøre Overgreb, eller for at bruge den ærede Forespørgers Udtryk, der i dette Tilfælde er korrekt, har øvet Myndighedsmisbrug, derfor bliver han ikke en Bølle, og derfor bliver det aldeles ikke tilladt i nogen Maade at anvende dette Udtryk paa ham. Ja, det ærede Medlem anvendte en stor Mængde Ord paa mig, jeg ser mig foreløbig ikke foranlediget til at anvende flere paa ham, medmindre han giver mig Anledning dertil. Jeg antager, enhver maa indrømme mig, at jeg har samme Ret som han til at hævde min Overbevisning, og den Protest, jeg har tilladt mig at nedlægge, og som han vilde sende mig tilbage, staar nu lige saa godt i Rigsdagstidenden som hans Udtalelser, og jeg overlader for øvrigt saavel enhver af mine Kolleger som Folk udenfor at drage Konsekvenserne og se, hvem der har Ret i sin Paastand, og hvem der ikke har det.

Jeg kommer da til det ærede Medlem for Ringsted (Zahle), som havde en Del Bemærkninger til mig, der vare rent personlige og aldeles ikke angik Sagen. Jeg kan foretaa, at de stammede fra en god Vilje, særlig da jeg erkender, at jeg har givet Anledning dertil ved at bruge den Vending, at han formodentlig ikke har været Soldat. (Modsigelse). Hvis han har været det, maa jeg sige, at han har i alt Fald ikke lært det mindste af, hvad man kalder Forstaaelse af de Sager, man skal